



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Paradise Casino Admiral a.s.**
sídlem Komořany 146
zastoupen Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem
sídlem Divadelní 616/4, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2021, č.j. 38393/21/5000-10611-712195,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2021, č.j. 38393/21/5000-10611-712195, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále jen „správce daně“) ze dne 4.6.2021, č.j. 90161/21/4300-13823-704691, kterým byla žalobci doměřena daň z hazardních her za 4. čtvrtletí roku 2020 ve výši 9 421 895 Kč spolu s penále ve výši 1 884 379 Kč.
2. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost snížení daňové povinnosti, resp. snížení součtu herních pozic jednotlivých povolených koncových zařízení ze 4 235 na 1 059, které uplatnil v dodatečném daňovém přiznání za 4. čtvrtletí roku 2020. Podle správce daně a žalovaného měl žalobce postupovat v souladu s § 5 odst. 3 a 4 zákona č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her (dále jen „zákon č. 187/2016 Sb.“), a tudíž vynásobit částku 9 200 Kč počtem herních pozic jednotlivých povolených koncových zařízení, k nimž měl v předmětném zdaňovacím období povolení k provozu, porovnat oba získané dílčí základy a pro výpočet minimální daně z technických her zvolit ten vyšší. Za stávající právní úpravy nelze do výpočtu daně z hazardních her promítnout dobu uzavření kasin nařízením vlády České republiky od 9.10.2020 do 2.12.2020 a od 18.12.2020 do 31.12.2020. Správce daně proto poslední známou daň žalobce zvýšil o částku 9 421 895 Kč. Nově zjištěná daň z hazardních her u žalobce za 4. čtvrtletí roku 2020 tak činí 40 243 445 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2020 mohl provozovat kasina jen v omezené době; reálně pouze po dobu 23 dnů. Žalobce poukazuje na předmět daně z hazardních her upravený § 2 odst. 1 zákona č. 187/2016 Sb. a namítá, že tuto daň lze vypočítat pouze z toho, co je skutečně předmětem této daně. Výklad zastávaný správními orgány podle žalobce neodpovídá smyslu a účelu předmětu daně z hazardních her. Ustanovení § 5 odst. 4 zákona č. 187/2016 Sb., z něhož správní orgány vycházely, upravuje pouze výpočet daně. Žalobce se v této souvislosti s odkazem na judikaturu Ústavního soudu dovolává metod výkladu ve prospěch smyslu a účelu zákona, oproti jazykovému (gramatickému) výkladu s tím, že nelze primárně vycházet pouze z doslovného znění právní normy.
4. Žalobce poukazuje i na důvodovou zprávu k § 2 odst. 1 zákona č. 187/2016 Sb., sněmovní tisk 579/2016, a nález Ústavního soudu ze dne 30.1.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/15, týkající se pevné části dílčího odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení v předchozím zákoně. Podle žalobce rovněž Ústavní soud zdůraznil, že v případě provozování nejde o stav, kdy je herní zařízení zapnuté, ale o veškerou činnost s tím související; a ta se v době uzavření kasin nevykonávala.
5. Žalobce rovněž odkazuje na stanovisko tehdejšího ministra financí Ing. Andreje Babiše ze dne 7.8.2015, č.j. MF-33478/2015/32-4, na jehož základě žalobce dovozuje kritéria definující pojem provozování hazardních her ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 187/2016 Sb.; podle žalobce při uzavření kasin nelze hovořit o činnosti, neboť hráči není umožněno zahrát si hazardní hry, ani o škodlivosti, neboť v důsledku zákazu provozování kasin žádná škodlivost nenastává.

6. Žalobce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dodává, že z opomenutí zákonodárce nemůže těžit žalovaný a požadovat po žalobci minimální daň z technických her. Stát podle žalobce nemůže těžit z nezákonně zakázaného provozování kasin a požadovat daň.
7. Žalobce dále zpochybňuje stanovení penále, neboť v daném případě šlo o daň doměřenou na základě dodatečného daňového přiznání; penále proto ve smyslu § 251 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), nelze předepsat. Penále podle žalobce nemá trestat za doměření daně, ale za to, že žalobce nesplnil povinnosti tvrzení ohledně určité daňově relevantní skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Žalobce tuto svou argumentaci opírá o závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 2.3.2017, č.j. 1 Afs 250/2016-48, a ze dne 28.2.2018, č.j. 1 Afs 375/2017-38.
8. Žalobce svoji argumentaci rozvinul v podáních ze dne 7.10.2022, 13.9.2023 a 9.11.2023, v nichž poukázal mimo jiné i na nárok na případnou náhradu škody.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, odkazuje na napadené rozhodnutí, které považuje za správné a dostatečně odůvodněné, a navrhuje zamítnutí žaloby.
11. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
14. Podstatou sporu je, zda lze po žalobci požadovat odvod minimální daně z technických her ve smyslu zákona č. 187/2016 Sb. za dobu od 9.10.2020 do 2.12.2020 a od 18.10.2020 do 31.12.2020, kdy byla v rámci proticovidových opatření nařízením vlády uzavřena kasina. Není přitom sporu o tom, že žalobce objektivně mohl po část předmětného zdaňovacího období hazardní hry provozovat; z této skutkové situace proto zdejší soud pro účely posouzení sporné právní otázky vychází.
15. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 187/2016 Sb. je předmětem daně z hazardních her provozování hazardní hry na území České republiky pro účastníka hazardní hry, pokud a) je k

provozování této hry potřeba základní povolení podle zákona upravujícího hazardní hry, nebo b) tato hra má být podle zákona upravujícího hazardní hry ohlášena.

16. Podle § 3 odst. 1 písm. e) zákona č. 187/2016 Sb. je základem daně součet dílčích základů daně, které tvoří částka, o kterou úhrn přijatých vkladů převyšuje součet úhrnu vyplacených výher a úhrnu vrácených vkladů z technické hry v případě dílčí daně z technických her.
17. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 187/2016 Sb. se daň z hazardních her vypočte jako součet dílčích daní.
18. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 187/2016 Sb. se dílčí daň vypočte jako součin dílčího základu daně zaokrouhleného na celé stokoruny nahoru a sazby pro tento dílčí základ daně.
19. Podle § 5 odst. 3 zákona č. 187/2016 Sb. pokud je součin dílčího základu daně z technických her zaokrouhleného na celé stokoruny nahoru a sazby pro tento dílčí základ daně nižší než minimální dílčí daň z technických her, je dílčí daní z technických her minimální dílčí daň z technických her.
20. Podle § 5 odst. 4 zákona č. 187/2016 Sb. minimální dílčí daň z technických her činí součin a) součtu herních pozic jednotlivých povolených koncových zařízení uvedených v povolení k umístění herního prostoru a b) částky 9 200 Kč.
21. Podle § 6 zákona č. 187/2016 Sb. je zdaňovacím obdobím daně z hazardních her kalendářní čtvrtletí.
22. Z citované právní úpravy plyne, že provozování konkrétních hazardních her spadá pod předmět daně z hazardu; zákonodárce zvláštním zákonem vymezuje daň z hazardu, její předmět, způsob jejího výpočtu a další pravidla týkající se této daně, zejména v souvislosti s úpravou minimální dílčí daně z technických her, která sleduje specifický cíl; jak plyne z důvodové zprávy k zákonu č. 187/2016 Sb. „*V souvislosti s komplexní změnou právní úpravy provozování hazardních her, kterou přináší nový zákon o hazardních hrách, a z důvodu zrušení stávajícího zákona o loteriích a jiných podobných hrách, je třeba podrobit revizi rovněž současný systém zdanění provozovatelů hazardních her a zdanění výherců daní z příjmů fyzických osob a přijmout novou právní úpravu, která bude plně reflektovat věcné změny oproti dosavadnímu stavu provedené v zákoně o hazardních hrách. Přitom je třeba dbát hlavního cíle nové právní úpravy, a to zajištění opatření k předcházení a potírání sociálně patologických jevů spojených s provozováním hazardních her a ochrana hráčů. V důsledku navrhované právní úpravy dochází v souladu s programovým prohlášením vlády ke zvýšení daňových výnosů... V odstavci 4 je upravena minimální dílčí daň jako ostatní konstrukční prvek daně z hazardních her. Tento konstrukční prvek nabrazuje dosavadní pevnou část dílčího odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Minimální dílčí daň se uplatní výlučně pro technickou hru. Minimální dílčí daň z technických her naplňuje stejné funkce jako pevná část dílčího odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení a zároveň umožňuje ve spojení s poměrnou sazbou dílčí daně z technických her lépe reagovat na rozvoj trhu hazardních her provozovaných prostřednictvím internetu. Bude-li dílčí daň z technických her vypočtená standardním způsobem jako součin dílčího základu daně z technických her zaokrouhleného na celé stokoruny nahoru a sazby pro tento dílčí základ daně nižší než minimální dílčí daň z*

technických her, bude dílčí daň z technické hry rovna této vyšší minimální dílčí dani. Konstrukce minimální dílčí daně z technických her vychází z konstrukce dosavadní pevné části dílčího odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení, avšak doznává některých změn. V souvislosti se změnou zdaňovacího období na kalendářní čtvrtletí (§ 6) za účelem snížení administrativní náročnosti pro určení minimální dílčí daně z technických her již nebude rozhodující počet dnů, ve kterých byly povoleny jednotlivé herní pozice jednotlivých povolených koncových zařízení, ale skutečnost, zda tyto herní pozice byly povolením k umístění herního prostoru povoleny alespoň jeden den v daném zdaňovacím období (kalendářním čtvrtletí). Postačí, že je provozování herní pozice povoleno alespoň jeden den zdaňovacího období, neboť i v tomto případě je splněna podmínka, že jde v daném zdaňovacím období o povolenou herní pozici... Kromě čistě fiskální funkce naplňovala dosavadní pevná část dílčího odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení funkce další, které by měla naplnit rovněž nová minimální dílčí daň z technických her. Mezi tyto funkce patří jednak zamezení obcházení zdanění provozování hazardních her daní z hazardních her účelovým snižováním dílčího základu daně, pro který se aplikuje poměrná sazba daně, a jednak funkce koncentrační, kdy by minimální daň z hazardních her měla motivovat provozovatele hazardních her, aby provozovali pouze takové herní pozice, které jsou výdělečné. Tím by mělo dojít ke koncentraci geografické, což by mělo vést ke snížení škodlivých dopadů technických her na společnost. Výše minimální dílčí daně z hazardních her byla stanovena jako 9 200 Kč na každou povolenou herní pozici v daném zdaňovacím období, což odpovídá cca 100 Kč na každou povolenou herní pozici denně, tj. zhruba dvojnásobku dosavadní sazby pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení.“ (pozn. zvýrazněno zdejším soudem). Lze tedy konstatovat, že jak funkce, tak samotná konstrukce daně z hazardu nemá pouze fiskální účel, ale sleduje širší společensky žádoucí cíle.

23. Definice provozování hazardních her je pak upravena v obecnější právní úpravě dané problematiky, kterou představuje zákon č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon č. 186/2016 Sb.“). Podle § 5 zákona č. 186/2016 Sb. se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry. Ze zákonné definice tedy plyne, že provozováním hazardních her lze rozumět uskutečňování hazardní hry, jakož i provozních a dalších činností s hrou souvisejících. Jak také uvádí komentářová literatura k § 2 zákona č. 187/2016 Sb.: „S ohledem na vymezení termínu „provozování hazardních her“ se lze domnívat, že pod provozování hazardních her je třeba zařadit již pouhé získání a držbu základního povolení, neboť se jedná o činnosti organizačního charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu. Držitel základního provozování proto vždy naplní předmět daně z hazardních her a vznikne mu proto daňová povinnost.... je třeba zdůraznit, že provozování hazardní hry nezabrnjuje pouze samotnou realizaci hazardní hry, ale i související činnosti. Činnosti související s vlastním uskutečňováním hazardní hry mohou mít organizační, finanční i technický charakter. Mezi provozování hazardních her lze proto zařadit i činnosti, které s hazardní hrou nesouvisejí přímo, ale přesto jsou

*k uskutečňování hazardní hry potřebné nebo nápomocné. Lze si tak představit velmi široké pojetí provozování hazardní hry, mezi které by patřily i činnosti jako např. provoz serveru internetové nebo technické hry, webhosting, vývoj nové hazardní hry nebo dokonce úklid herního prostoru. Tyto činnosti přitom mohou být zajištěny i subdodavatelsky.“ (BOHÁČ, Radim a Hana KRASULOVÁ. *Zákon o dani z hazardních her: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-1-11]. ASPI_ID KO187_2016CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X).*

24. Širší výklad pojmu provozování hazardních her ve smyslu shora uvedené definice přitom není účastníky řízení zpochybňován a tentýž názor plyne i z důvodové zprávy k § 2 odst. 1 zákona č. 187/2016 Sb.
25. Žalobce na podporu své argumentace odkazuje na stanovisko tehdejšího ministra financí dne 7.8.2015, č.j. MF-33478/2015/32-4. Zmiňované stanovisko, které je součástí správního spisu, bylo součástí návrhu podaného Ústavnímu soudu vedeného pod sp. zn. Pl. ÚS 15/15 (návrh Krajského soudu v Plzni na zrušení § 41b odst. 2 a 4 a § 41c písm. g/ zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, který byl zamítnut). V bodu 15 tohoto stanoviska se uvádí: „*Lze shrnout, že ve dnech, kdy je technické zařízení povoleno, je provozováno ve smyslu zákonné definice, i kdyby nebylo v daný den skutečně používáno, tj. ať už bylo fakticky vypnuté nebo zapnuté a hráči na něm hráli nebo ne.*“ Ze stanoviska plyne, že smyslem dané právní úpravy je racionální zjednodušení správy daní, díky němuž odpadá evidence jednotlivých dní provozu zařízení. Tomuto stanovisku přisvědčil i Ústavní soud v bodu 49 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/15 ze dne 30.1.2018, kterým neshledal protiústavnost v tamní věci napadené právní úpravy (konstrukce dílčího základ odvodu z poměrné a *pevné* části, kdy navrhovatel namítal protiústavnost a iracionálnost zavedení tzv. pevné části odvodu), která podle Ústavního soudu v případě hazardu ob stojí v testu racionality s ohledem na škodlivost provozování herních zařízení.
26. K prvku škodlivosti zdejší soud ve světle výše citované důvodové zprávy dodává, že právě zvýšená míra škodlivosti hazardu a potřeba jeho regulace legitimizuje důvod zdanění hazardních her zákonem stanoveným způsobem. Polemiku nad tím, zda herní zařízení, na nichž se v určitém dni konkrétního zdaňovacího období z různých příčin (kupř. technického rázu či z důvodů údržby nebo nemoci obslužného personálu apod.) nehraje, jsou sama o sobě škodlivá či společensky nežádoucí, pak v nyní posuzované věci zdejšímu soudu nepřísluší hodnotit, neboť tuto úvahu provedl již zákonodárce tím, že přijal zákony č. 187/2016 Sb. a č. 186/2016 Sb. a upravil způsob výpočtu daně z provozování hazardních her popsaným způsobem (určením minimálního základu daně bez relevance dnů skutečného používání zařízení hráči).
27. Podle zdejšího soudu v situaci, kdy kasina nebyla po určitou dobu zdaňovacího období uzavřena, postupoval správce daně při výpočtu daně z hazardu správně podle pravidel obsažených v zákoně č. 187/2016 Sb., včetně toho, že zahrnul do výpočtu daně všechny herní pozice, k nimž žalobce ke 4. čtvrtletí roku 2020 disponoval povolením (§ 5 odst. 4 zákona č. 187/2016 Sb.) Podstatné je, že tato herní zařízení žalobce provozovat mohl, byť

po omezenou dobu, jinými slovy tato herní zařízení mohl žalobce ke svému podnikání používat a hru nabízet, což samo o sobě podléhá dani z hazardu (je předmětem daně).

28. Zdejší soud přitom souhlasí se závěry učiněnými v nálezu Ústavního soudu ze dne 14.10.2010, sp. zn. I. ÚS 2025/10, konkrétně, že jazykový výklad ustanovení zákona je nutno chápat jako toliko prvotní přihlížení se k aplikovatelné právní normě. Ve vztahu k nyní posuzované věci je podstatné, že zákon č. 187/2016 Sb. výslovně vymezuje předmět daně (§ 2 odst. 1 tohoto zákona) a jasně definuje, jak minimální daň z technických her vypočítat (§ 5 odst. 4 tohoto zákona). I se zohledněním dalších výkladových metod a v souladu s principem bezrozpornosti právního řádu (vycházejí z právní úpravy obsažené v § 5 zákona č. 186/2016 Sb.) není důvod se v nyní posuzované věci od jednoznačného výkladu zákona č. 187/2016 Sb. provedeného správními orgány jakkoli odchýlovat. Žalobce tak nemůže být úspěšný ani s odkazem na zásadu v pochybnostech ve prospěch daňového subjektu (in dubio mitius), neboť žádná taková pochybnost, na jejímž základě by bylo možno uvažovat o aplikaci této zásady, v nyní posuzované věci ohledně obsahu aplikované právní normy nevystává.
29. Zdejší soud považuje za vhodné poukázat rovněž na to, že skutkově obdobnou situací se zabýval i Městský soud v Praze, který ve svém rozsudku ze dne 4.9.2023, č.j. 17 Af 1/2023-41, dospěl ke stejnému závěru, tedy že nelze krátit minimální dílčí daň z technických her v situaci, kdy byl provoz výherních loterijních terminálů po určitou část daného zdaňovacího období zakázán.
30. S ohledem na shora uvedené není potřeba zabývat se tím, zda nařízení vlády, jimiž byl dočasně přerušen provoz kasin, byla vydána v souladu se zákonem. Žalobce v této souvislosti poukazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2021, č.j. 6 Ao 22/2021-44, ze dne 1.6.2021, č.j. 8 Ao 11/2021-24, a ze dne 24.6.2021, č.j. 9 Ao 10/2021-27. Za situace, kdy je zákon č. 187/2016 Sb. koncipován tak, že podstatný je počet povolených zařízení v daném zdaňovacím období bez ohledu na jejich skutečné aktivní využití hráči, pak podle zdejšího soudu postačí možnost jejich využití, a to bez ohledu na konkrétní počet dnů, kdy tomu tak skutečně bylo. Námitka zpochybňující doměření minimální daně z hazardu tak není důvodná, neboť zákonná povinnost odvést alespoň minimální daň v kontextu výše uvedeného se zohledněním smyslu daně z hazardu na žalobce dopadá.
31. Žalobci nelze přisvědčit ani v námitce nesprávného stanovení penále. Žalobce argumentoval tím, že daň je doměřena dodatečným platebním výměrem na základě dodatečného daňového přiznání, a odkazoval přitom na § 251 odst. 1 a odst. 4 daňového řádu a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.3.2017, č.j. 1 Afs 250/2016-48, a ze dne 28.2.2018, č.j. 1 Afs 375/2017-38.
32. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 187/2016 Sb. se daň tvrzená poplatníkem v daňovém přiznání považuje za vyměřenou dnem uplynutí lhůty pro podání daňového přiznání, a to ve výši v něm tvrzené.
33. Podle § 11 odst. 3 zákona č. 187/2016 Sb. se daň tvrzená poplatníkem v dodatečném daňovém přiznání považuje za doměřenou dnem podání dodatečného daňového přiznání, a to ve výši

tvrzeného rozdílu oproti poslední známé dani; to neplatí, je-li dodatečné daňové přiznání podáno v průběhu doměřovacího řízení zahájeného z moci úřední.

34. Podle § 143 odst. 1 daňového řádu lze daň doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední. Právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejím doměřením na překážku.
35. Podle § 143 odst. 2 daňového řádu podle výsledků doměřovacího řízení doměří správce daně daň ve výši rozdílu poslední známé daně a částky nově zjištěné a tento doměřený rozdíl na dani současně předepíše do evidence daní; doměřením daně se rozumí i dodatečné stanovení daně plátcí daně k přímé úhradě.
36. Podle § 12 zákona č. 187/2016 Sb. může k doměřením daně z moci úřední dojít také, pokud správce daně zjistí na základě postupu k odstranění pochybností, že poslední známá daň není ve správné výši.
37. Podle § 251 odst. 1 daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit penále z částky doměřené daně tak, jak byla stanovena oproti poslední známé dani, ve výši a) 20 %, je-li daň zvyšována, b) 20 %, je-li snižován daňový odpočet, nebo c) 1 %, je-li snižována daňová ztráta.
38. Podle § 251 odst. 3 daňového řádu správce daně rozhodne o povinnosti uhradit penále platebním výměrem. Penále je splatné do 30 dnů ode dne oznámení platebního výměru, nejdříve však ke stejnému dni jako stanovená daň, ze které se toto penále vypočte.
39. Podle § 251 odst. 4 daňového řádu nevzniká povinnost uhradit penále z daně dodatečně tvrzené v dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování, na jehož základě došlo k doměřením daně. To neplatí, pokud toto dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování nebylo přípustné.
40. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal řádné daňové přiznání, v němž byla daň z hazardních her vyčíslena správně. Následně žalobce podal dodatečné daňové přiznání, kde vyčísлил daň odlišně, neboť zohlednil období, kdy byla kasina uzavřena. Na základě právní úpravy automatického vyměření a doměřením daně došlo u žalobce podáním dodatečného daňového přiznání ke snížení automaticky vyměřené daně. Tento postup nebránil tomu, aby daň byla z moci úřední doměřena správcem daně. Správce daně proto postupem podle § 12 zákona č. 187/2016 Sb. žalobci doměřil daň z hazardních her, neboť žalobce v podaném dodatečném daňovém přiznání daně (jak bylo zdůvodněno výše) nesprávně vypočítal.
41. Na základě výše uvedeného proto byly splněny podmínky stanovené v § 251 odst. 1 daňového řádu pro existenci penále a žalobci vznikla povinnost jej uhradit. Odkazuje-li žalobce na § 251 odst. 4 daňového řádu, pak toto ustanovení není aplikovatelné v případě, kdy žalobce prostřednictvím dodatečného daňového přiznání přiznal daň v nesprávné výši. Správce daně oprávněně a v souladu s § 12 zákona č. 187/2006 Sb. zahájil postup k odstranění pochybností, jehož výsledkem bylo doměřením daně za 4. čtvrtletí roku 2020 z moci úřední ve smyslu § 143 odst. 1 daňového řádu. Doměřením daně z moci úřední vylučuje aplikaci § 251 odst. 4 daňového řádu. Za tohoto stavu je žalobcem uváděná judikatura (rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 2.3.2017, č.j. 1 Afs 250/2016-48, a ze dne 28.2.2018, č.j. 1 Afs 375/2017-38) pro nyní posuzovanou věc nepoužitelná.

42. Na shora uvedené nedůvodnosti žalobní námitky zpochybňující stanovení penále nemůže nic změnit ani argument, že žalobce neměl jinou možnost obrany než podání dodatečného daňového přiznání. Naopak, zdejší soud dodává, že pokud by se výklad žalobce a jím zvolený výpočet daně ukázal jako správný, stanovení penále by již z důvodu nesprávně doměřené daně nemohlo obstát; taková situace však v nyní posuzované věci nenastala. Žalobce tak se svou procesní strategií neuspěl. Otázka případné náhrady škody vzniklé v souvislosti s uzavřením kasin pak není otázkou, kterou by měl posuzovat soud ve správním soudnictví.
43. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

44. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. února 2024

David Raus v.r.
předseda senátu

